

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 29 november 2010 in zaak nr. 10/24984 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 juni 2010 (hierna: het besluit) heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Het besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 november 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

2.2. In zijn enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu uit het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Nigeria van december 2009 (hierna: het ambtsbericht) naar voren komt dat de politie in het algemeen niet in staat is bescherming te bieden tegen vrouwenbesnijdenis, de minister ter zitting niet duidelijk heeft kunnen maken tot welke hogere autoriteiten de vreemdeling zich zou kunnen wenden als haar dochter ter besnijdenis wordt meegenomen en in het ambtsbericht is vermeld dat in Nigeria nog nooit iemand is veroordeeld wegens vrouwenbesnijdenis, de minister zijn standpunt dat de vreemdeling in geval van dreigende besnijdenis van haar dochter de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten kan inroepen, onzorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Hiertoe voert de minister aan dat de rechtbank zich aldus ten onrechte niet heeft uitgelaten over zijn standpunt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar dochter niet aan besnijdenis kan onttrekken, bijvoorbeeld door elders een nieuw bestaan op te bouwen. De minister betoogt voorts in dit verband dat in het ambtsbericht is vermeld dat een substantiële meerderheid van de vrouwen in Nigeria niet is besneden en dat het aantal vrouwen dat genitale verminking ondergaat de laatste jaren afneemt.

2.2.1. In het ambtsbericht is, zover hier van belang, het volgende vermeld:

"Er zijn geen recente cijfers over het voorkomen van genitale verminking (ook wel Female Genital Mutilation, FGM). Volgens de Nigeria Demographic and Health Survey (DHS) uit 2003 was toen ongeveer 19% van de Nigeriaanse vrouwen slachtoffer van genitale

verminking. Hoewel het in het hele land voorkomt, is het percentage vrouwen dat besneden wordt hoger onder de Igbo en Yoruba in het zuiden van Nigeria (geschat wordt tussen de 25 en 50%). De laatste jaren neemt het aantal vrouwen dat FGM ondergaat af.

[...]

Hoewel de federale regering zich publiekelijk tegen FGM uitspreekt, zijn er geen federale wetten die genitale verminking expliciet verbieden. Organisaties die zich sterk maken voor een verbod op FGM, richten zich vooral op de deelstaten. De deelstaten Abia, Delta, Bayelsa, Edo, Ogun, Cross River, Osun en Rivers hebben FGM expliciet strafbaar gesteld. In de praktijk vindt er echter zelden rechtsvervolgning plaats. Voor zover bekend is er nog nooit iemand in Nigeria veroordeeld wegens het plegen van FGM, ook niet in de deelstaten waar dat expliciet verboden is. Veel politieagenten zijn niet op de hoogte van het verbod. Sommige agenten zien FGM, net als grote delen van de burgerbevolking, als een rite die alle deugdsume vrouwen moeten ondergaan. Over het algemeen is de politie dan ook niet in staat om bescherming te bieden aan vrouwen die bedreigd worden door genitale verminking.

Of vrouwen zich kunnen onttrekken aan genitale verminking door zich elders (buiten de eigen leefgemeenschap) te vestigen zal per geval verschillen en is mede afhankelijk van de vraag in hoeverre men elders een nieuw bestaan kan opbouwen. Het is over het algemeen moeilijk voor vrouwen een bestaan op te bouwen zonder sociaal netwerk. Daarbij komt dat ook in de grote steden de wijken vaak een dorps- en gemeenschapsstructuur kennen, zodat het niet mogelijk is om zich in een andere gemeenschap in dezelfde stad te verbergen zonder dat de gemeenschap waaruit men vertrokken is het te weten komt."

2.2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling afkomstig is uit de regio Lagos. De minister heeft in het besluit, naar aanleiding van het betoog van de vreemdeling in de zienswijze van 2 juni 2010, aangenomen dat in deze regio het percentage vrouwen dat is besneden op 36,5 ligt.

2.2.3. Uit de in 2.2.1 weergegeven passages van het ambtsbericht volgt dat een grote meerderheid van de vrouwen in Nigeria niet wordt besneden. Dit geldt ook, hoewel in mindere mate, indien wordt uitgegaan van het door de minister voor de regio Lagos aangenomen percentage. Daarnaast volgt uit het ambtsbericht dat het percentage vrouwen dat wordt besneden, afneemt. Gelet hierop en nu de minister voorts terecht aanvoert dat, zoals hij ook in het in het besluit ingelaste voornemen van 27 april 2010 heeft uiteengezet, de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar dochter niet aan besnijdenis zal kunnen onttrekken, bijvoorbeeld door elders een nieuw bestaan op te bouwen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister het besluit onzorgvuldig heeft voorbereid of ondeugdelijk heeft gemotiveerd. De enkele omstandigheid dat vrouwenbesnijdenis een traditie is in de familie

van de vreemdeling en haar echtgenoot, maakt nog niet dat zij haar dochter hieraan niet kan onttrekken. De rechtbank heeft het vorenstaande niet onderkend.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Ten aanzien van het beroep van de vreemdeling tegen het besluit overweegt de Afdeling dat, voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, aan deze gronden niet wordt toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 november 2010 in zaak nr. 10/24984;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.W. Prins, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

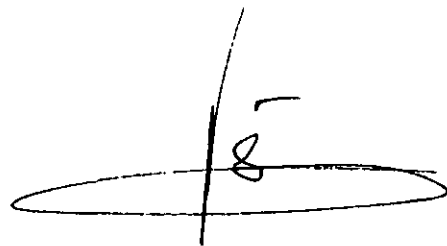
w.g. Prins
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 juli 2011

164-660.

Verzonden: 1 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 10/24984

V-nrs:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Nigeriaanse nationaliteit, eiseres,
mede namens haar minderjarige kind, _____ geboren op _____, van
Nigeriaanse nationaliteit,
gemachtigde: *mr. M.H.R. de Boer, advocaat te Utrecht*

en:

de minister voor Immigratie en Asiel, rechtsopvolger van de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: *mr. R.A.B. van Steljn, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.*

Procesverloop

Bij besluit van 15 juni 2010, verzonden op 16 juni 2010, heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 20 november 2009 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 afgewezen. Op 13 juli 2010 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiseres ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 november 2010. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig E.O. Tacky als tolk in de taal Pidgin Engels.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Asielrelaas

Eiseres heeft het volgende relaas aan haar aanvraag ten grondslag gelegd. In juni 2004 woonde eiseres afwisselend bij haar vader en haar vriend. Op een moment kwam een groep mensen naar haar huis die vroeg waar haar vriend was. Eiseres kon hen niets vertellen en werd vervolgens meegenomen naar het paleis van de chieft. Daar werd haar verteld dat de zoon van de chieft was doodgeschoten en dat men haar vriend verdacht. Eiseres werd hierbij geslagen. Vervolgens werd eiseres door de politie meegenomen. Eiseres heeft twee weken vastgezet. Na twee weken werd eiseres naar het ziekenhuis gebracht wegens

problemen met haar zwangerschap. Daar is eiseres bevallen van een tweeling. De tweeling is direct gestorven.

Na twee weken in het ziekenhuis werd eiseres weer naar de gevangenis gebracht. Daar heeft zij vervolgens nog twee weken verbleven. Omdat er weer medische problemen optraden werd eiseres wederom naar het ziekenhuis gebracht. Vanuit daar heeft zij kans gezien om te ontsnappen. Eiseres is toen naar haar moeder gegaan. Na drie dagen daar te zijn geweest, kwam de politie langs op zoek naar eiseres. Via een vriendin van haar moeder is eiseres wederom ontsnapt. Via andere connecties werd eiseres in contact gebracht met mensen die haar naar Europa konden laten gaan om daar als kapster te gaan werken. Via Frankrijk is eiseres in Nederland beland waar ze gedwongen werd om in de prostitutie te werken. Eiseres heeft drie weken in Nederland gewerkt en toen is ze naar Italië gebracht om daar verder te werken. In Italië is eiseres weggelopen, maar ze hoorde dat als ze niet terug kwam haar moeder iets zou worden aangedaan. Eiseres is weer gaan werken. Eiseres diende ook een voodoo-eed af te leggen.

In 2007 heeft zij de vader van haar kind ontmoet. De moeder van eiseres was inmiddels overleden. In mei 2007 is eiseres weggegaan bij haar madam en bij haar man gaan wonen. In februari 2008 zijn zij getrouwd. In 2008 werd eiseres bedreigd door mensen uit haar verleden. Op 24 december 2008 zijn eiseres en haar echtgenoot naar Nederland vertrokken. Hierbij heeft haar man haar in de steek gelaten. Eiseres heeft een tijd in de verbleven en heeft uiteindelijk asiel aangevraagd.

Overwegingen

Regelgevend kader

1.1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.2. Ingevolge artikel 29 van de Vw 2000, zoals dit luidde ten tijde van het bestreden besluit en voor zover thans van belang, kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

1.3. Ingevolge artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 wordt, voor zover hier van belang, bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat:

- c. de vreemdeling niet beschikt over een voor de toegang tot Nederland vereist document voor grensoverschrijding, tenzij hij zich onverwijld onder opgave van de plaats waar of waarlangs hij Nederland is binnengekomen heeft vervoegd bij een ambtenaar, belast met de grensbewaking of het toezicht op vreemdelingen en daar kenbaar heeft gemaakt dat hij asiel wenst;
- f. de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn

aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

1.4. Volgens paragraaf C14/3.4 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 moet, indien zich een van de gevallen als bedoeld in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 voordoet, van het relaas een positieve overtuigingskracht uitgaan. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) mogen in het relaas dan geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Oordeel van de rechtbank

2.1. De rechtbank ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 aan eiseres heeft kunnen tegenwerpen en als gevolg daarvan heeft kunnen concluderen dat van het asielrelaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

2.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres zich niet onverwijld heeft gemeld, nu zij op 24 december 2008 Nederland is binnengekomen en zij pas op 20 november 2009 een asielaanvraag heeft ingediend. Eiseres heeft hiertegen aangevoerd dat zij zich, vanwege angst voor voodoo, niet durfde te melden bij de autoriteiten. De rechtbank overweegt dat deze gestelde angst voor voodoo onvoldoende rechtvaardigt en verklaart dat eiseres zich eerst elf maanden na haar aankomst hier te lande heeft gemeld en om asiel heeft verzocht. Eiseres heeft immers wel hulp gezocht bij andere instanties.

2.3. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter staving van haar nationaliteit, identiteit en reisroute. Eiseres stelt dat zij haar documenten heeft moeten afgeven aan de mensensmokkelaars. De rechtbank overweegt dat eiseres vanuit Italië, waar zij enige tijd gewoond heeft en in het bezit was van documenten, naar Nederland is gekomen. Tijdens de reis naar Nederland had haar echtgenoot haar documenten. Niet is gebleken dat eiseres deze documenten onder dwang heeft afgegeven. Voorts acht de rechtbank van belang dat ten aanzien van eiseres geen B9-procedure is opgestart. Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiseres toerekenbaar geen documenten ter staving van haar nationaliteit, identiteit en reisroute heeft overgelegd.

2.4. Gelet op het voorgaande, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c en f, van de Vw 2000 aan eiseres heeft mogen tegenwerpen.

3.1. Vervolgens ziet de rechtbank zich gesteld voor de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het relaas van eiseres geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

3.2. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend. Met verweerder constateert de rechtbank dat het asielrelaas van eiseres tegenstrijdig, wazig en summier is. Eiseres heeft op een aantal essentiële punten tegenstrijdig verklaard. Zo heeft zij tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de rol van de politie, haar ontsnapping en de waarschuwing om niet naar haar moeder te gaan. Eiseres heeft geen goede verklaringen voor deze tegenstrijdigheden gegeven.

3.3. Gelet op het bovenstaande heeft verweerder het relaas in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten en terecht beslist dat eiseres, voor zover zij bescherming vraagt die is gebaseerd op haar asielrelaas en de individuele risico's die daaruit zouden voortvloeien, geen aanspraak heeft op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000.

4.1. Eiseres heeft zich in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat zij voor een vergunning in aanmerking dient te komen nu haar dochter het gevaar loopt om besneden te worden in Nigeria. Eiseres heeft hiertoe aangevoerd dat in de Lagos regio, waar zij vandaan komt, 36,5% van de vrouwen besneden wordt en dat zij geen kans ziet om haar dochter hieraan te onttrekken. Verweerder heeft zich hieromtrent op het standpunt gesteld dat eiseres bescherming kan vragen en krijgen bij de autoriteiten en dat het niet om zo'n substantieel deel van de vrouwen gaat dat zij zich er niet aan zou kunnen onttrekken.

4.2. Het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 30 december 2009 vermeldt het volgende (p. 51):

"Hoewel de federale regering zich publiekelijk tegen FGM uitspreekt, zijn er geen federale wetten die genitale verminking expliciet verbieden. Organisaties die zich sterk maken voor een verbod op FGM, richten zich vooral op de deelstaten. De deelstaten Abia, Delta, Bayelsa, Edo, Ogun, Cross River, Osun en Rivers hebben FGM expliciet strafbaar gesteld. In de praktijk vindt er echter zelden rechtsvervolging plaats. Voor zover bekend is er nog nooit iemand in Nigeria veroordeeld wegens het plegen van FGM, ook niet in de deelstaten waar dat expliciet verboden is. Veel politieagenten zijn niet op de hoogte van het verbod. Sommige agenten zien FGM, net als grote delen van de burgerbevolking, als een rite de passage die alle deugdzame vrouwen moeten ondergaan. Over het algemeen is de politie dan ook niet in staat om bescherming te bieden aan vrouwen die bedreigd worden door genitale verminking.

Of vrouwen zich kunnen onttrekken aan genitale verminking door zich elders (buiten de eigen leefgemeenschap) te vestigen zal per geval verschillen en is mede afhankelijk van de vraag in hoeverre men elders een nieuw bestaan kan opbouwen. Het is over het algemeen moeilijk voor vrouwen een bestaan op te bouwen zonder sociaal netwerk. Daarbij komt dat ook in de grote steden de wijken vaak een dorps- en gemeenschapssiructuur kennen, zodat het niet mogelijk is om zich in een andere gemeenschap in dezelfde stad te verbergen zonder dat de gemeenschap waaruit men vertrokken is het te weten komt."

4.3. Ter zitting heeft eiseres toegelicht dat het zowel in haar familie als die van haar huidige echtgenoot gangbaar is dat vrouwen worden besneden. Daarbij wordt ook druk uitgeoefend, aldus eiseres. Voorts heeft zij toegelicht dat het niet zomaar mogelijk is om je aan besnijdenis te onttrekken, zelfs indien de moeder tegen de besnijdenis van de dochter is. Meisjes die besneden moeten worden, worden meegenomen door andere familieleden, onder andere de grootmoeders.

Verweerder heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat het ambtsbericht weliswaar vermeldt de politie niet in staat is om bescherming te bieden aan vrouwen die bedreigd worden met genitale verminking, maar dat eiseres wel de bescherming kan zoeken bij hogere autoriteiten. Uit het ambtsbericht blijkt immers dat de federale autoriteiten tegen vrouwenbesnijdenis zijn.

4.4. In het licht van de hierboven weergegeven informatie uit het ambtsbericht is de rechtbank van oordeel dat verweerders standpunt dat eiseres de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten inroepen niet op een zorgvuldig onderzoek rust en niet toereikend is gemotiveerd. Uit het ambtsbericht komt naar voren dat over het algemeen de politie niet in staat is bescherming te bieden. Verweerder heeft ter zitting niet concreet duidelijk gemaakt tot welke hogere autoriteiten eiseres zich zou kunnen wenden op het moment dat haar dochter zou worden meegenomen om te worden besneden en of (mogelijk niet ter plaatse-aanwezige) hogere autoriteiten daadwerkelijk iets zouden (kunnen) ondernemen en dus daadwerkelijk effectieve bescherming zouden (kunnen) bieden op een dergelijk moment. De rechtbank acht hierbij nog van belang dat het ambtsbericht ook vermeldt dat er nog nooit iemand veroordeeld is voor besnijdenis, zelfs niet in de staten waarin het verboden is.

4.5. Gelet op het overwogenen in 4.4 verklaart de rechtbank het beroep gegrond wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

5. Ten slotte heeft eiseres zich beroepen op haar medische situatie. Volgens eiseres loopt zij bij uitzetting gevaar op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europese) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Eiseres wijst hierbij op het feit dat bij haar een *carcinoma in situ* van de baarmoedermond is aangetroffen. Eiseres meent dat verweerder, toen dit bij hem bekend werd, gehouden was om advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) aan te vragen.

5.2. De rechtbank betreft de medische omstandigheden bij de beoordeling van het beroep gelet op artikel 83 van de Vw 2000.

5.3. Gelet op de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) onder artikel 3 van het EVRM staan medische omstandigheden aan uitzetting in de weg wanneer er sprake is van een vergevorderd stadium van een levensbedreigende en ongeneeslijke ziekte (*'the advanced stages of a terminal and incurable illness'*) (zie onder andere de uitspraak van het EHRM van 2 mei 1997, St. Kitts, L.J.N.: AB8007). Ter zitting heeft eiseres desgevraagd toegelicht dat zij op dit moment in afwachting is van de resultaten van het vervolgonderzoek dat zij heeft gehad nadat operatief is ingegrepen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat vooralsnog niet op basis van de, door eiseres overgelegde, stukken kan worden geconcludeerd dat sprake is van een vergevorderd stadium van een levensbedreigende en ongeneeslijke ziekte. Verweerder heeft dan ook niet reeds thans aanleiding hoeven zien om het BMA in te schakelen. Dit kan anders komen te liggen wanneer de medische situatie van eiseres verandert. Deze beroepsgrond faalt dan ook.

6. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

7. Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,-, wegingsfactor 1).

Zaaknummer: AWB 10/24984 inzake

Pagina 6 van 6

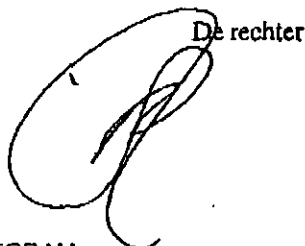
Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 874,- (zegge: achthonderd vierenzeventig euro), te betalen aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J.M. Baldinger, rechter, in tegenwoordigheid van mr. J.C.E. Krikke, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 29 november 2010.

De griffier

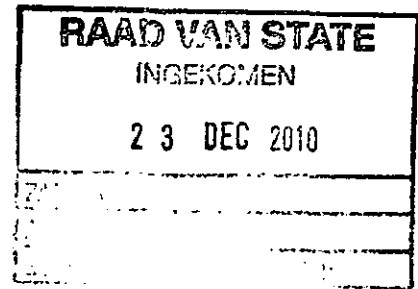

De rechter

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Afschrift verzonden op: **29 NOV. 2010**

Conc.: JK
Coll.: RK
D: C
YK

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. L.J.J. Stams
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 29 november 2010
met kenmerk 10/24984

Inzake:

met IND-kenmerk 0911.20.1245
aan te duiden als verweerster
gemachtigde: mr. M.H.R. de Boer
advocaat te (3507 LH) Utrecht, Postbus 13319

Procesvertegenwoordiging
Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. W.A. Kleingeld
070-779 5323

1. Inleiding

- 1.1. De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 29 november 2010, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 10/24984 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 15 juni 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Itoha Slomion (hierna: verweerster) heeft op 20 november 2009 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) ingediend.
- 2.1. Bij besluit van 15 juni 2010 heeft de Minister van Justitie als toenmalig bewindspersoon verantwoordelijk voor vreemdelingenzaken de aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt van de Minister

- 3.1. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief

- 3.2. De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 4.4 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"In het licht van de hierboven weergegeven informatie uit het ambtsbericht is de rechtbank van oordeel dat verweerders standpunt dat eiseres de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten inroepen niet op een zorgvuldig onderzoek rust en niet toereikend is gemotiveerd. Uit het ambtsbericht komt naar voren dat over het algemeen de politie niet in staat is bescherming te bieden. Verweerder heeft ter zitting niet concreet duidelijk gemaakt tot welke hogere autoriteiten eiseres zich zou kunnen wenden op het moment dat haar dochter zou worden meegenomen om te worden besneden en of (mogelijk niet ter plaatse aanwezige) hogere autoriteiten daadwerkelijk iets zouden (kunnen) ondernemen en dus daadwerkelijk effectieve bescherming zouden (kunnen) bieden op een dergelijk moment. De rechtbank acht hierbij nog van belang dat het ambtsbericht ook vermeldt dat er nog nooit iemand veroordeeld is voor besnijdenis, zelfs al in de staten waarin het verboden is"

- 3.3. Op de hiervoor genoemde overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 4.5, 6 en 7 op pagina 5 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

4.1. Afgezien van de vraag of het invoeren van bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten, gelet op hetgeen hieromtrent is vermeld in het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 30 december 2009 (DCP/AT-424/09/39691), van verweerster kan worden verlangd, betoogt de Minister dat de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten om zich uit te laten over het standpunt van de Minister dat verweerster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet zou kunnen onttrekken aan de besnijdenis van haar dochter.

4.2. De Minister wijst in dit verband op pagina 50 van voornoemd ambtsbericht, waarin het volgende is vermeld:

"Er zijn geen recente cijfers over het voorkomen van genitale verminking (ook wel female Genital Mutilation, FGM). Volgens de Nigeria Demographic and Health Survey (DHS) uit 2003 was toen ongeveer 19% van de Nigeriaanse vrouwen slachtoffer van genitale verminking. Hoewel het in het hele land voorkomt, is het percentage vrouwen dat besneden wordt hoger onder de Igbo en Yoruba in het zuiden van Nigeria (geschat wordt tussen de 25 en 50%). De praktijk komt meer voor op het platteland dan in de steden. De laatste jaren neemt het aantal vrouwen dat FGM ondergaat af."

4.3. Het ambtsbericht bevestigt het standpunt van de Minister dat een substantiële meerderheid van de vrouwen in Nigeria niet zijn besneden. Naar het oordeel van de Minister is derhalve in het besluit van 15 juni 2010 terecht opgenomen dat het percentage besnijdenissen niet zodanig hoog is dat alle vrouwen in Nigeria van deze praktijk slachtoffer zullen worden, *temeer nu uit het ambtsbericht blijkt dat de laatste jaren het aantal vrouwen dat FGM ondergaat afneemt*. Het vermoeden van verweerster dat zij zich niet zal kunnen onttrekken aan de genitale verminking van haar dochter is geenszins onderbouwd en naar de mening van de Minister dan ook niet plausibel. Bovendien heeft verweerster geenszins aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat zou zijn zich aan de door haar gestelde problemen te onttrekken door elders een nieuw bestaan op te bouwen. Gelet hierop is naar de mening van de Minister in het besluit van 15 juni 2010 terecht geconcludeerd dat verweerster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de besnijdenis van haar dochter zou kunnen onttrekken. Door te overwegen als de rechtbank heeft gedaan in de bij deze grief aangevallen overweging heeft de rechtbank dit miskend.

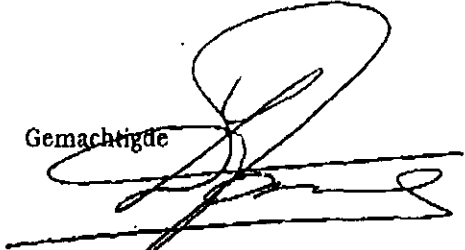
4.4. Gelet op het vorenstaande had de rechtbank derhalve niet tot het oordeel dienen te komen dat het besluit van 15 juni 2010 is genomen in strijd met de onderzoekplicht en de motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Aldus heeft de rechtbank het beroep ten onrechte gegrond verklaard.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verveerder tegen het besluit van 15 juni 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 23 december 2010

Gemachtigde

*Mr. L.J.J. Stams, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*